

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 9 marca 2006 r.

**w sprawie egzekucji grzywien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania
w sprawach cywilnych**

Na podstawie art. 1064 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 66.

§ 1. Rozporządzenie określa sposób prowadzenia egzekucji grzywien i kar pieniężnych orzeczonych w postępowaniu cywilnym, a także opłat sądowych i innych kosztów postępowania w sprawach cywilnych, przysługujących Skarbowi Państwa.

§ 2. W sprawach określonych w niniejszym rozporządzeniu stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego o postępowaniu egzekucyjnym, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 3. Polecenie wszczęcia egzekucji wydaje sąd, załączając tytuł wykonawczy.

§ 4. 1. Niezwłocznie po otrzymaniu polecenia wszczęcia egzekucji wraz z tytułem wykonawczym, komornik z urzędu dokonuje wszelkich czynności przewidzianych prawem koniecznych do wyegzekwowania należności, chociażby przepis szczególny uzależniał podjęcie tych czynności od wniosku wierzyciela.

2. Wszczęcie egzekucji z nieruchomości oraz zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu wymaga wyraźnego polecenia sądu.

§ 5. Jeżeli z okoliczności sprawy wynika konieczność ustalenia zarobków i stanu majątkowego dłużnika oraz jego miejsca zamieszkania, komornik z urzędu przeprowadza odpowiednie dochodzenie. W razie potrzeby komornik występuje do sądu z wnioskiem o wyjawienie majątku dłużnika.

§ 6. Nie stosuje się przepisów o umorzeniu egzekucji na skutek bezczynności wierzyciela oraz o przekazywaniu bezpośrednio wierzycielowi przez pracodawcę dłużnika zajętego wynagrodzenia za pracę.

§ 7. 1. Skarb Państwa może przejąć na własność zajęte ruchomości, jeżeli:

1) druga licytacja nie doszła do skutku;

2) nie ma innych wierzycieli egzekwujących;

3) przejęcie jest uzasadnione potrzebami jednostek organizacyjnych sądownictwa lub prokuratury, zakładów karnych lub zakładów dla nieletnich podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

2. Przejęcie następuje w cenie odpowiadającej 1/2 wartości szacunkowej przejętej ruchomości. Cenę zalicza się na poczet zaspokojenia należności dochodzonej w drodze egzekucji, po uprzednim pokryciu z uzyskanej sumy kosztów egzekucji.

3. O przyznaniu ruchomości Skarbowi Państwa orzeka postanowieniem komornik na wniosek prezesa sądu rejonowego, przy którym działa.

§ 8. 1. Zajęte ruchomości, które nie zostały przejęte przez Skarb Państwa w trybie wskazanym w § 7, komornik sprzedaje z wolnej ręki po cenie przez siebie określonej, jednakże nie niższej od 1/2 ich wartości szacunkowej.

2. Jeżeli sprzedaż, o której mowa w ust. 1, nie doszła do skutku, komornik sprzedaje ruchomości z wolnej ręki po cenie przez siebie określonej organizacji społecznej, do której statutowych zadań należy działalność oświatowa, kulturalna lub dobroczynna.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Minister Sprawiedliwości: *Z. Ziobro*

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 sierpnia 1991 r. w sprawie sposobu prowadzenia egzekucji grzywien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania (Dz. U. Nr 77, poz. 339), które utraciło moc dnia 2 marca 2006 r. na mocy art. 151 w związku z art. 126 pkt 31 i art. 148 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).